

Arrest

nr. 193 119 van 4 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. HUYGAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 17 oktober 2016 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in.

1.2. Op 9 juni 2017 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 17/10/2016 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Betrokkene diende op 17/10/2016 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving als werkzoekende (art.40t §4, 1ste lid, 1° van de wet van 15/12/1980) in. Gezien betrokkene onvoldoende documenten voorlegde ter staving van haar aanvraag, ging de gemeente over tot het nemen van een bijlage 20 zonder bevel om het Grondgebied te verlaten op 10/04/2017, betekend op 02/05/2017. Vervolgens legde betrokkene ter staving van haar aanvraag volgende documenten voor: een bewijs van inschrijving bij de VDAB, de bevestiging van een verzoek voor een tegemoetkoming van de FOD Sociale Zekerheid (Directie-Generaal Personen met een handicap), een doorverwijzing voor een gespecialiseerde screening (Turnhout), een document betreffende informatie over activeringsbegeleiding (GTB), een begeleidingsovereenkomst Zorg, een begeleidingsovereenkomst Empowerment en een bewijs van aansluiting bij een ziekenfonds.

Betrokkene kan alvast de inschrijving niet genieten als werknemer bij gebrek aan een geldige verklaring van indienstneming of werkgeversverklaring overeenkomstig het model van de bijlage 19bis of gelijkwaardig (art. 50, §2, V van het KB van 08/10/1981). Nergens uit het dossier kan blijken dat betrokkene heden tewerkgesteld is in België. Derhalve dient zij eerder als werkzoekende beschouwd te worden. Betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende. Overeenkomstig art. 50, §2, 3° van het KB van 08/10/1981 dient een werkzoekende ten eerste ingeschreven te zijn bij de VDAB of sollicitatiebrieven voor te leggen en ten tweede het bewijs te leveren een reële kans op tewerkstelling te maken. Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat zij aan de eerste vereiste voldoet gezien zij ingeschreven is bij de VDAB. Zij maakt echter niet aannemelijk een reële kans op tewerkstelling te maken. Een inschrijving bij de VDAB geeft immers geen enkele garantie op tewerkstelling. Betrokkene legt daarnaast een document voor van de FOD Sociale Zekerheid i.v.m. haar verzoek om een tegemoetkoming te krijgen aan. Nergens uit artikel 40, §4 blijkt echter dat een werkzoekende, indien zijn gezondheidstoestand haar dat zou beletten, vrijgesteld wordt van het voorleggen van de gevraagde documenten overeenkomstig art.50, §2, 3° van het KB van 08/10/1981. Uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene, door haar medische problemen, arbeidsongeschikt is maar wel dat zij aanvoelt begeleiding nodig te hebben voor het vinden van geschikte tewerkstelling. Betrokkene werd hiervoor door de VDAB doorverwezen naar GTB voor een trajectovereenkomst 'activeringsbegeleiding'. Een trajectovereenkomst toont op zich niet aan dat er een reële kans op tewerkstelling zou zijn. Integendeel een trajectbegeleiding voorziet in een aantal stappen en acties die nog moeten ondernomen worden en vormt een begeleidend kader in de zoektocht naar werk. Deze begeleiding geeft geen enkele garantie betreffende een tewerkstelling en bewijst dus niet dat betrokkene effectief aan de slag zal kunnen gaan. De tewerkstellingskansen hangen immers ook niet alleen af van de begeleiding maar ook van andere elementen zoals bijvoorbeeld de kwalificaties en vaardigheden van betrokkene, haar werkattitude en inspanningen om werk te vinden. In het dossier is geen enkele informatie te vinden betreffende diploma's, werkervaring, haar actieve zoektocht naar een job (sollicitaties), kwalificaties of specifieke vaardigheden. Evenmin bevat het dossier bewijzen van een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een potentiële werkgever of andere bewijzen waaruit haar reële kans op tewerkstelling zou kunnen blijken. Bovendien toont een opzoeking in de databank van de RSZ op 19.05.2017 (kopie toegevoegd aan dossier), dat betrokkene sinds haar aanvraag nog geen enkele dag gewerkt heeft, wat niet meteen het beste doet vermoeden voor haar toekomstige kansen op de Belgische arbeidsmarkt. Gezien bovenstaande vaststellingen, en bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er geconcludeerd worden dat betrokkene niet heeft aangetoond een reële kans op tewerkstelling te maken.

Verder kan op basis van het document van de FOD Sociale Zekerheid i.v.m. haar verzoek tot een tegemoetkoming aan personen met een handicap afgeleid worden dat betrokkene een verblijf als beschikker van voldoende bestaansmiddelen wenst te bekomen. Echter, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen dat zij beschikt over voldoende inkomsten om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art. 40, §4n 2de lid van de wet van 15/12/1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Als wet het voorgelegde document m.b.t. het verzoeker tot een tegemoetkoming aan personen met een handicap nader bekijken, kunnen we stellen dat di t enkel een verzoek betreft en dat de aanvraag nog in

onderzoek is. Er kan dan ook op geen enkele manier opgemaakt worden wat het exacte bedrag van de uitkering zou betreffen en of dit voldoende hoog zou zijn. Bovendien wordt de inkomensvervangende tegemoetkoming (Wet van 27/02/1987) toegekend door de Federale Overheid aan personen met een handicap die niet over voldoende inkomsten beschikken om in hun levensonderhoud te voorzien. Er moet dus vastgesteld worden dat een dergelijke steun overduidelijk een onderdeel is van de sociale bijstand van het Rijk. Hiermee zou betrokkene dus de facto ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene kan bijgevolg evenmin het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen niet bekomen aangezien zij niet voldoet aan de voorwaarden onder art. 40, §4, 1ste lid, 2° (wet 15/12/1980).

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker aangevraagd op 17/10/2016 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op een andere rechtsgrond.”

1.3. Op 7 juli 2017 diende verzoekster een nieuwe verblijfsaanvraag in.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals van het redelijkheidsbeginsel. Zij licht het middel toe als volgt:

“Dat verzoekster wel degelijk voldoet aan de voorwaarden, zoals ze gesteld zijn in art 40, §4 van de wet van 15 december 1980 en verwerende partij nagelaten heeft het dossier van verzoekster grondig en zorgvuldig te onderzoeken;

Dat verwerende partij wel heel kort door de bocht gaat door te stellen dat verzoekster niet kan overtuigen wat betreft haar reële kans op tewerkstelling;

Dat het duidelijk mag zijn dat verzoekster er alles aan doet om nieuwe tewerkstellingen te bekomen;

Dat indien er bepaalde elementen niet duidelijk zijn in het dossier of er bijkomende stukken nodig waren, zij verzoekster steeds had kunnen contacteren voor bijkomende informatie;

Dat verzoekster wel bijkomende stukken kon bijbrengen inzake sollicitaties, diploma's en kwalificaties (stukken 6-7-8);

Dat het getuigt van onwelwillendheid van verwerende partij om het dossier niet grondig te onderzoeken; Dat dit het zorgvuldigheidsbeginsel schendt;

Dat artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering geeft (stuk 1):

“Betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende. Overeenkomstig art. 50, §2, 3° van het KB van 08/10/1981 dient een werkzoekende ten eerste ingeschreven te zijn bij de VDAB of sollicitatiebrieven voor te leggen ten tweede het bewijs te leveren van een reële kans op tewerkstelling te maken. Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat zij aan de eerste vereiste voldoet gezien zij ingeschreven is bij de VDAB. Zij maakt echter niet aannemelijk een

reële kans op tewerkstelling te maken. Een inschrijving bij de VDAB geeft immers geen enkele garantie op tewerkstelling. Betrokkene legt daarnaast een document voor van de FOD Sociale Zekerheid i.v.m. haar verzoek om een tegemoetkoming te krijgen aan. Nergens uit artikel 40, §4 blijkt echter dat een werkzoekende, indien zijn gezondheidstoestand haar dat zou beletten, vrijgesteld wordt van het voorleggen van de gevraagde documenten overeenkomstig art. 50, § 2, 3° van het KB van 08/10/1981. Uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene, door haar medische problemen, arbeidsongeschikt is maar wel dat zij aanvoelt begeleiding nodig te hebben voor het vinden van een geschikte tewerkstelling. Betrokkene werd hiervoor door de VDAB doorverwezen naar GTB voor een trajectovereenkomst 'activeringsbegeleiding'. Een trajectovereenkomst toont op zich niet aan dat er een reële kans op tewerkstelling zou zijn. Integendeel een trajectbegeleiding voorziet in een aantal stappen en acties die nog moeten ondernomen worden en vormt een begeleidend kader in de zoektocht naar werk. Deze begeleiding geeft geen enkele garantie betreffende een tewerkstelling en bewijst dus niet dat betrokkene effectief aan de slag zal kunnen gaan. De tewerkstellingskansen hangen immers ook niet alleen af van de begeleiding, maar ook van andere elementen zoals bijvoorbeeld de kwalificaties en vaardigheden van betrokkene, haar werkattitude en inspanningen om werk te vinden. In het dossier is geen enkele informatie te vinden betreffende diploma's, werkervaring, haar actieve zoektocht naar een job (sollicitaties), kwalificaties of specifieke vaardigheden. Evenmin bevat het dossier bewijzen van een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een potentiële werkgever of andere bewijzen waaruit haar reële kans op tewerkstelling zou kunnen blijken. Bovendien toont een opzoeking in de databank van de RSZ op 19.05.2017 (kopie toegevoegd aan dossier), dat betrokkene sinds haar aanvraag nog geen enkele dag gewerkt heeft, wat niet meteen het beste doet vermoeden voor haar toekomstige kansen op de Belgische arbeidsmarkt. Gezien bovenstaande vaststellingen, en bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er geconcludeerd worden dat betrokkene niet heeft aangetoond een reële kans op tewerkstelling te maken."

Dat evenwel uit de bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat verzoekster wel degelijk een reële kans heeft op het verkrijgen van een tewerkstelling;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in haar beslissing zelf stelt dat hij de aanvraag als "werkzoekende" enkel heeft onderzocht op basis van de stukken van de VDAB en de trajectovereenkomst, zonder evenwel de aanvraag nader te onderzoeken op andere stukken of deze op te vragen, zoals sollicitatiebewijzen;

Dat verzoekster echter op zoek is naar werk en deze tewerkstelling snel hoopt te vinden;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie uit het oog verliest dat verzoekster een jongedame is met een duidelijke en ernstige autisme problematiek en dienvolgens al het mogelijke doet om toch een aangepaste job te vinden (stuk 4);

Dat de werkgerelateerde beperkingen die verzoekster ervaart niet te onderschatten zijn en uitgebreid worden beschreven in stuk 4 (roepnaam van verzoekster is Z.);

Dat men vergeet dat het aantal jobs waar verzoekster voor in aanmerking komt enorm vermindert door haar beperkingen;

Dat het dus voor haar bijzonder moeilijk is aangepast werk te vinden naar haar capaciteiten en mogelijkheden;

Dat haar verzoek tot tegemoetkoming aan personen met een handicap dit eens te meer bevestigt (stuk 5 en 6);

Dat desondanks deze beperking verzoekster toch tracht het nodige te doen (stuk 3);

Dat verzoekster niet alleen begeleid wordt door de VDAB, zoals reeds vermeld door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de beslissing, maar dat verzoekster bovendien aantoonbaar naar werk te zoeken (stuk 3);

Dat er dan ook reële kans op snelle tewerkstelling is, zoals blijkt uit de gevoegde stukken;

Dat verzoekster in het bezit is van een diploma arbeidsmarktgekwalficeerde assistent en daar ook een beoordelingslijst en kwalificatie-eisen van bijbrengt (stukken 7-8-9);

Dat het argument, zijnde dat er geen informatie in het dossier is betreffende “bijvoorbeeld de kwalificaties en vaardigheden van betrokkene en inspanningen om werk te vinden” enkel wijst op het feit dat men zich niet goed geïnformeerd heeft;

Dat verzoekster wel in het bezit is van deze documenten (stukken 3 en 6-7-8);

Dat verzoekster zich de terechte vraag stelt welke bewijsstukken er volgens de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie dan wel dienen te worden voorgelegd, indien de voorgelegde stukken niet worden aanvaard;

Hoe kan verzoekster immers anders haar statuut van “werkzoekende” bewijzen? Werkzoekende is uiteraard niet hetzelfde als werkende.

Dat het criterium “dat een reële kans te maken op een tewerkstelling”, door de redenering van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dan ook totaal ondermijnd en uitgehold wordt;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie dan ook een foutieve beoordeling van de voorgelegde stukken maakt;

Dat verzoekster hard haar best doet om zo snel mogelijk tewerkstelling te vinden en dus wel degelijk in aanmerking komt voor het statuut “werkzoekende”;

Dat de beslissing is genomen in strijd met artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het motiveringsbeginsel.

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissing dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;”

2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 40, § 4, 1°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

Artikel 50, § 2, van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

1° werknemer: een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis;

2° zelfstandige: een inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemingsnummer en het bewijs van zijn aansluiting bij een sociale verzekeringskas voor zelfstandigen;

3° werkzoekende:

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en

b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;

4° [...]

5° [...]

6° [...]

7° [...]"

Verzoekster voert aan dat zij wel degelijk een reële kans op tewerkstelling heeft. Zij voegt daarbij ter staving nieuwe stukken, zoals onder meer bewijzen van sollicitaties en een "diploma arbeidsmarktgekwalificeerd assistent". Verzoekster blijkt evenwel deze stukken niet te hebben voorgelegd aan de verwerende partij, zodat de verwerende partij hier dan ook geen rekening mee diende te houden. Ook waar verzoekster een psychodiagnostisch onderzoek voorlegt waaruit een autismeproblematiek moet blijken, dient te worden vastgesteld dat verzoekster dit verslag niet heeft voorgelegd aan het bestuur.

Waar verzoekster aanvoert dat in geval van onduidelijkheid de verwerende partij verzoekster had dienen te contacteren voor bijkomende informatie, gaat zij er aan voorbij dat de bestreden beslissing duidelijk stelt dat er reeds een eerste weigeringsbeslissing (bijlage 20 zonder bevel) werd genomen op 10 april 2017, die haar werd betekend op 2 mei 2017. Uit de lezing van deze beslissing, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoekster daarbij werd verzocht om ten laatste op 2 juni 2017 alsnog bijkomende documenten over te maken, in het bijzonder: "bewijs van inschrijving VDAB, sollicitatiebrieven en reacties, arbeidscontract en loonstroken, ziekteverzekering, bewijs van uitschrijving en burgerlijke staat."

Dat verzoekster niet werd uitgenodigd om bijkomende stukken in te dienen, mist aldus feitelijke grondslag.

Hierop diende verzoekster de volgende stukken in:

- "een bewijs van inschrijving bij de VDAB,
- de bevestiging van een verzoek voor een tegemoetkoming van de FOD Sociale Zekerheid (Directie-Generaal Personen met een handicap),
- een doorverwijzing voor een gespecialiseerde screening (Turnhout),
- een document betreffende informatie over activeringsbegeleiding (GTB),
- een begeleidingsovereenkomst Zorg, een begeleidingsovereenkomst Empowerment
- en een bewijs van aansluiting bij een ziekenfonds."

In de mate verzoekster bij haar verzoekschrift nog aanvullende bewijzen van sollicitaties aanbrengt, diploma's en kwalificaties, werden deze niet voorgelegd aan de verwerende partij, die hier dan ook geen rekening mee kon houden.

Met betrekking tot de neergelegde stukken motiveert de bestreden beslissing:

"Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat zij aan de eerste vereiste voldoet gezien zij ingeschreven is bij de VDAB. Zij maakt echter niet aannemelijk een reële kans op tewerkstelling te maken. Een inschrijving bij de VDAB geeft immers geen enkele garantie op tewerkstelling. Betrokkene legt daarnaast een document voor van de FOD Sociale Zekerheid i.v.m. haar verzoek om een tegemoetkoming te krijgen aan. Nergens uit artikel 40, §4 blijkt echter dat een werkzoekende, indien zijn gezondheidstoestand haar dat zou beletten, vrijgesteld wordt van het voorleggen van de gevraagde documenten overeenkomstig art.50, §2, 3° van het KB van 08/10/1981. Uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene, door haar medische problemen, arbeidsongeschikt is maar wel dat zij aanvoelt begeleiding nodig te hebben voor het vinden van geschikte tewerkstelling. Betrokkene werd hiervoor door de VDAB doorverwezen naar GTB voor een trajectovereenkomst 'activeringsbegeleiding'. Een trajectovereenkomst toont op zich niet aan dat er een

reële kans op tewerkstelling zou zijn. Integendeel een trajectbegeleiding voorziet in een aantal stappen en acties die nog moeten ondernomen worden en vormt een begeleidend kader in de zoektocht naar werk. Deze begeleiding geeft geen enkele garantie betreffende een tewerkstelling en bewijst dus niet dat betrokkene effectief aan de slag zal kunnen gaan. De tewerkstellingskansen hangen immers ook niet alleen af van de begeleiding maar ook van andere elementen zoals bijvoorbeeld de kwalificaties en vaardigheden van betrokkene, haar werkattitude en inspanningen om werk te vinden. In het dossier is geen enkele informatie te vinden betreffende diploma's, werkervaring, haar actieve zoektocht naar een job (sollicitaties), kwalificaties of specifieke vaardigheden. Evenmin bevat het dossier bewijzen van een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een potentiële werkgever of andere bewijzen waaruit haar reële kans op tewerkstelling zou kunnen blijken. Bovendien toont een opzoeking in de databank van de RSZ op 19.05.2017 (kopie toegevoegd aan dossier), dat betrokkene sinds haar aanvraag nog geen enkele dag gewerkt heeft, wat niet meteen het beste doet vermoeden voor haar toekomstige kansen op de Belgische arbeidsmarkt. Gezien bovenstaande vaststellingen, en bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er geconcludeerd worden dat betrokkene niet heeft aangetoond een reële kans op tewerkstelling te maken."

Verzoekster verklaart zich weliswaar niet eens met deze beoordeling, doch laat na aan te tonen dat de bewijsstukken die zij neerlegde werden miskend of dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn. Verder verwijst zij naar haar werkgerelateerde beperkingen. Zoals hoger gesteld, is verzoeksters betoog, waarbij zij verwijst naar documenten die zij niet ten gepaste tijde voorlegde ter ondersteuning van haar aanvraag, niet dienstig. De bestreden beslissing dient te worden beoordeeld aan de hand van de elementen die voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, of aan de hand van elementen die het bestuur op dat ogenblik had moeten kennen. Van de aanvrager van een verblijfskaart mag redelijkerwijze worden verwacht dat deze alle nuttige elementen en bewijzen aanbrengt opdat de gemachtigde van de staatssecretaris kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt immers evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Verzoekende partij kon zich daartoe informeren en/of een beroep doen op een raadsman. Het komt verzoekende partij toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die zij instelt en haar aanvraag zo volledig mogelijk te staven.

In de mate verzoekster aanvoert dat rekening diende te worden gehouden met haar beperkingen, maakt zij niet aannemelijk dat de verwerende partij artikel 40, §4, van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden door te oordelen dat: *"nergens uit artikel 40, §4 blijkt (...) dat een werkzoekende, indien zijn gezondheidstoestand haar dat zou beletten, vrijgesteld wordt van het voorleggen van de gevraagde documenten(...)."*

De verwerende partij heeft dan ook niet onzorgvuldig of onredelijk gehandeld wanneer zij stelt dat *"een enkele informatie te vinden (is) betreffende diploma's, werkervaring, haar actieve zoektocht naar een job (sollicitaties), kwalificaties of specifieke vaardigheden."*

Het middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM. Zij licht het middel toe als volgt:

"Tweede middel

Dat het tweede middel tot nietigverklaring is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, met name van de artikelen 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het proportionaliteitsbeginsel en de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen;

Dat een bevel een verwijderingsmaatregel is;

Dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening gehouden is met het gezinsleven van verzoekster;

Dat verwerende partij perfect op de hoogte was van het feit dat verzoekster al geruime tijd in België verbleef en dat alle gezinsleden in België mogen verblijven behalve verzoekster (stuk 10);

Dat verwerende partij ook op de hoogte is van het feit dat verzoekster cognitief zwakker is en autisme heeft en zij niet in staat is om alleen te wonen;

Dat artikel 74/13 vreemdelingenwet niet is opgenomen in de beslissing;

Dat er een proportionaliteitsafweging dient te worden gemaakt tussen enerzijds het gezinsleven van verzoekster en anderzijds het belang van de Belgische Staat.

Dat verzoekster noodzakelijk bij haar ouders dient te verblijven;

Dat in de beslissing ook geen rekening gehouden is met artikel 8 EVRM.

Dat verzoekster deel uitmaakt van een gezin van 8 (drie dochters en drie zonen);

Dat zij afhankelijk is van haar ouders, gelet op haar autisme en cognitieve beperkingen;

Dat haar hele sociale netwerk en medische hulp zich dan ook in België bevindt;

Dat verzoekster volledig is geïntegreerd in België;

Dat haar ouders een E+-kaart en een E-kaart hebben (stuk 10);

Dat verzoekster terugsturen naar haar land van herkomst dan ook zonder meer een inbreuk zou betekenen op artikel 8 EVRM;

Dat anders oordelen onredelijk zou zijn;

Dat een en ander een manifeste inbreuk inhoudt op het recht op privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.”

2.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet houdt verband met haar recht op gezinsleven en valt aldus samen met haar grief, overeenkomstig artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico op schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu blijkt niet dat verzoekster eerder over enig recht op verblijf in België beschikte. Het betreft aldus een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

In casu blijkt evenwel dat verzoekster een verklaring van inschrijving deed als burger van de Unie overeenkomstig artikel 40, §4, van de vreemdelingenwet. Het betreft daarbij een aanvraag in eigen hoedanigheid en niet als familielid van een in België verblijvende burger van de Unie of Belg. De weigeringsbeslissing werd genomen nadat werd vastgesteld dat verzoekster niet voldeed aan de voorwaarden bepaald in artikel 40, §4, van de vreemdelingenwet. De afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten valt *in casu* samen met die beslissing. Verzoekster heeft in het kader van haar aanvraag geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aangevoerd en voert deze pas voor het eerst aan in het kader van het huidige beroep. Zij zet daarbij evenmin uiteen waarom zij, nu zij eerst op 17 oktober 2016 een verblijfsaanvraag deed in België, het enkele feit dat haar ouders over een E+-kaart en een E-kaart beschikken hieruit bijkomende elementen van afhankelijkheid blijken. Ook het feit dat er meerdere kinderen zijn in het gezin is niet van aard dit aan te tonen. Wat betreft de aangevoerde autismoernis en cognitieve beperkingen, zet verzoekster geheel niet uiteen op welke wijze zij actueel niet langer in Nederland zou kunnen verblijven, waar zij tot recent steeds verbleven heeft. In dit licht acht de Raad het relevant op te merken dat verzoeksters aanvraag niet werd ingediend in de hoedanigheid van descendent ten laste van haar ouders.

Verder wijst de verwerende partij er in de nota met opmerkingen terecht op dat het bevel werd gegeven naar aanleiding van de beslissing tot weigering van verblijf en dat dienvolgens de bestreden beslissing(en) slechts een tijdelijke scheiding met haar ouders teweegbrengen. Verzoekster beschikt over de mogelijkheid om zich in België te vestigen nadat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4, van de vreemdelingenwet. Daarenboven beschikt zij als burger van de Unie wel degelijk over de mogelijkheid om België binnen te komen en er voor kortere periodes te verblijven. Tenslotte is ook uit de debatten gebleken dat verzoekster een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend op 7 juli 2017.

Verzoekster maakt dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM *iuncto* artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, noch van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT